

handhaving van die regels. Vooral om te vermijden dat de ene journalist binnen die groep verder mag gaan dan de andere. De beperking die uit een dergelijk zelfregulerend systeem volgt, is wel dat die organen enkel kunnen beslissen over de leden van de beroepsgroep die dat systeem hebben aanvaard. Enkel bij een systeem georganiseerd door de wetgever kan dat anders zijn, met name wanneer deze algemene normen uitvaardigt die van toepassing zijn op een door de wetgever gedefinieerde categorie van personen (“bv. eenieder die aan journalistiek doet”).

60. De Raad voor de Journalistiek werd niet op wetgevend initiatief ingericht, niettegenstaande hiervoor concrete voorstellen op tafel lagen. Journalistenverenigingen en mediahuizen hebben zich met man en macht verzet tegen een dergelijk wetgevend ingrijpen en aangedrongen op zelfregulering. Het zij zo geschiedt en de Raad voor de Journalistiek werd als een “onafhankelijke” instelling in een private VZW opgericht, voor 50% gefinancierd door de mediahuizen en journalistenverenigingen en voor 50% gefinancierd met een overheidsdotatie. De Raad voor de Journalistiek dient nu zelf de consequentie van die bewust gemaakte keuze te aanvaarden, namelijk dat zij enkel kan oordelen over journalisten die zich –rechtstreeks of onrechtstreeks- bij deze Raad hebben aangesloten.

61. Dat er in bepaalde uitspraken van het EHRM wordt verwezen naar equivalenten van de Raad voor de Journalistiek in andere lidstaten wordt door concludant niet betwist. In al die uitspraken is het echter duidelijk dat de “Raad voor de Journalistiek” in kwestie zich heeft gehouden aan zijn eigen beperkingen en zich enkel heeft gebogen over leden van haar eigen groep. Nooit kwam voor het EHRM ter sprake dat een “Raad voor de Journalistiek” zich over iemand zou hebben uitgesproken die de bevoegdheid van deze Raad niet had aanvaard. In zaak van het EHRM Stoll tegen Zwitserland *d.d.* 10 december 2007, waarnaar geïntimeerde verwijst, werd op geen enkel moment door het Europees Hof uitspraak gedaan over de bevoegdheid van de Zwitserse persraad om een oordeel te vellen over journalisten die de bevoegdheid van deze persraad zouden betwisten. Door de desbetreffende verzoeker werd de bevoegdheid ook niet betwist. Verzoeker was een journalist van de Zurichse krant de *Sonntags-Zeitungs*, die ontegensprekelijk deel uitmaakte van het journalistiek establishment dat aan de oprichting van de Zwitserse persraad ten grondslag lag.